

Amesten dudan eskola

ANE ABLANEDO LARRION
IRAKASLEA

ANTTON OLARIAGA

Etorri dira ume eta gaztetxoak. Eskola baten irudi aseptikoa ez duen espazioan sartu dira, non etxean bezalako mahaiak dauden, hainbat tamaina eta koloretako aulkiak, la-sai egoteko sofa modukoak, landareak, lanparak, egur oneko apalategiak, usain gozoa, aldizkariak, musika entzungailua, ordenagailuak, jolasak, liburuak, afitxak. Etxean topatu dezakeguna baino zabalagoa da eskolak egiten digun eskaintza, liburu gehiago, jakintza-esparru handiagoa, edota harreman sare aberatsagoa. Baina gainerakoan, etxe handi bat da eskola, non behar dugun guztia egin eta aurki dezakegun. Denaren gainera, bizitoki bat da.

Hantxe topatu gara, zenbait adinetakoak, haur ttipi, mutiko eta neskatila koskor, nerabe eta gaztetxo, gu, helduok. Elkarrekin gaude, nahasi, handiagoen-gandik imitazioz ikasteko gogoz txikiak, eta oraindik hain autonomo ez diren horien zaintzan trebatzen, heldu-xeagoak. Komunitate naturala osatzen dugu, non ez goazen adina galdetzen ikaskideak edo lagunak egiteko momentuan. Egin nahi dugun zerbaitekiko interes partekatutak elkartzen gaitu batzuetan, gertakari batek besteetan, auskalo. Beti, komunitate bereko partaide izatearen loturak, afektuak.

09:00ak dira, eta asanbladan elkartu gara. Elkar topatzeko unea da; nola gauden, zer umore dugun, dena ongi doakigun. Eguna antolatuko dugu oraintxe, zer egin nahi lukeen bakoitzak, edo zer behar duen, nola bateratu daitekeen hori egin beharreko proiektuekin, hartutako konpromisoekin. Txikiak hor egongo dira, kasik entzule huts gisa, begira, ez luzaroan adi. Handiagoak, ordea, aztoratu samar daude gaur. Bezperako gertakari gatazkatsu bat ekarri dute mahai gainera, elkarbizitza alderen batean erregulatu beharra sentiarazi die-na. Uste dut luze joko duela gaurkoak, denak lasai gelditu arte, arau berria formulatu arte, hausturak ekarriko duen ondorioa adostu arte. Gaurko akta egitea Juneri dagokio, eta hor ari da, denok ulertzeko moduan idazteko ahaleaginean. Kultura demokratikoa jorratzen dugu.

Altxatu eta badoa bakoitza bere lanera, bere eginkizunetara, hilabete honetarako hautatu duten proiektuan lan egitera. Txiki gehienak kanpora doaz, korrika eta salto, hondarrera, iturrira, naturan jostatzerara. Beste batzuk etzan egin dira, goxoan, helduengandik hurbil, ipuinen baten kontakizuna entzuterara. Talde handi samar bat antzerki obra lantzerara, jantzien diseinu eta joskintza, hain zuzen, Iker bidelagunak horretan

duen trebezia baliatuta. Eta beste bikote bat flauta ikastaroa prestatzen ari da, datorren asteko tailerrean gainerakoei eskaintzeko.

Handienen kasuan, eguneko bazkaria prestatzeaz arduratuko da boskote bat, beren txanda da-eta, eta pazzo astean egingo duten bidaiaren prestaketan dihardu beste talde batek. Menuak pentsatuz, dirua zaintzen ikasiz, finantziarioa lortzeko kudeaketak eginez, eta rutak diseinatuz ikasten baitira geografia, matematika, hizkuntza eta biologia. Norberak diseinatzen du bere curriculum-a, bizitza naturalean bezala.

Badira hurrengo urtean unibertsitate-ra joan nahi duten bi gaztetxo, eta proba prestatzen ari dira Itziar bidelagunaren laguntzarekin batera. Udaneri, azkenik, interes handia piztu zaio hizkuntza-taldekoekin batzeko, udan lagun estatubatuarra egin baitu. Ingelesa ikasi nahi du.

Goiza halaxe pasa ondoren, iritsi da garbiketaren momentua. Erabilitakoa bere tokian eta egoera onean utzita, komunak, tailerrak eta sukaldea pixka bat sakonkiago garbitzen dugu denon artean, txandaka. Ez dugu garbitzailerik behar, noski.

Eta besterik gabe, *agur, arratsalde ona pasa, bihar arte!*

(Bai, ametsa da, baina ez ameskeria). ●